

LBRIS

We know
books

CEZAR PETRESCU

**PIF... PAF...
PUF...**

Editura MondoRo
București, 2012

Cuprins

Pif, Paf și Puf / 5

415 / 41

Feerie / 61

Barabumbosaur / 74

Poveste de Crăciun / 88

Asaltul de la Grivița / 99

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PETRESCU, CEZAR

Pif Paf Puf / Cezar Petrescu. - București :
MondoRo, 2012

ISBN 978-606-8395-05-0

821.135.1-31

Coperta: Daniel Țuțunel

Departament Difuzare
tel. 021-211.25.00
mail: comenzi@gramar.ro

www.gramar.ro

Pif, Paf și Puf

Au fost odată trei prieteni

Pif era băiatul.
Paf era piaița.
Puf era cățelul.

Și tustrei erau prieteni la cataramă.

Iar minte? Minte aveau tustrei să mai împrumute și la alții.

Nimeni, însă, n-ar putea să spună care din trei e mai deștept decât celălalt. Nici ei nu se pun de pricină când e vorba să se știe care e mai deștept. Câteodată, căpetenia jocului o ia Pif. Atunci Puf și Paf merg după el și ascultă poruncile. Altă dată o ia Puf înainte. Atunci băiatul și piaița se supun cățelului. Pe urmă, hop! iată-l și pe Paf că vine cu ideile lui!

Ideile lui Paf sunt întotdeauna năstrușnice.

E o piaiță mucalită și plină de haz, cum nu mai are pereche. Aceasta o ghicești îndată ce te-ai uitat întâia oară la Paf.

Te uiți la el: el râde la tine. Stă rezemat pe spate, în mâini, te privește de jos în sus și râde cu gura întinsă până la urechi.

Are o haină vărgată de toate culorile. În târcătura aceasta afli orice vâpsea îți dă prin minte. Vrei albastru? Poftim albastru! Vrei roșu, iată și roșu! Vrei negru, alb, portocaliu, verde, galben, cafeniu? În haina lui Paf se găsește câte o probă din toate vâpselele. Parcă și-a făcut costumul dintr-o farfurie întregă cu coji de ouă încondeiate, de Paște.

Altul s-ar rușina de asemenea împetrișătură caraghioasă. Paf e vesel și pare foarte mândru. Tot așa de

mândru e și de nasul lui. Un nas lung prelung, ascuțit și roșu în vânăt, ca un ardei iute.

Un moț de păr verde îi spânzură de sub scufie, până pe nas. Cine-a mai văzut oare vreodată păr verde? Ei bine, Paf are părul verde și el găsește că-i stă foarte frumos. Ba încă râde înaintea tuturor de așa năzdrăvănie.

Dacă îl apuci cu mâna și-l strângi de piept, deodată Paf cască gura și scoate un țipăt subțire de muzicuță.

Te-ai speriat și l-ai scăpat jos.

Paf începe a se da peste cap. O dată, de două, de trei, de zece ori. Se învârte, până când cade obosit, pe burtă, cu nasul lui de ardei în pământ: Paf!

Așa rămâne și crezi că s-a sfârșit. Te pleci să-l ridici. Paf zvâcnește încă odată în sus și începe a se da peste cap de-a-ndăratele, repede-repede, să nu-l ajungi din urmă.

Cățelul latră la dânsul. Și strigă:

— Hei, Paf! Ajunge. Ai să-ți turtești nasul, comediantule!

Și Paf se oprește să răsuflă. Se așează în fund, cu moțul scufiei atârnând pe nas și râde cu gura lui întinsă până la urechi. Și râde, și râde...

Nici nu se poate să te uiți la nasul lui și să nu te umfle și pe tine hohotul.

Acesta e singurul lui cusur. Așa ceva nu-i place nici lui Puf. Spune că Paf nu știe să fie niciodată serios. Prea le ia toate în glumă.

— Paf!... îl dojenește copilul. Fii și tu odată serios în viața ta... Spune ce ne facem acum? Am spart ghiveciul cu flori. Floarea pe care o uda și o îngrija mămica în fiecare dimineață... Când o să dea mămica peste isprava noastră, mă tem că o să mâncăm o zdravănă papară. Haide, fii serios și dă-mi un sfat ce să facem acum?

Paf râde cu gura dusă până la urechi.

— Ha-ha-ha! Va să zică mătalăluță ai spart ghiveciul cu flori? Ei bravo! Te poți lăuda că azi ai făcut bună ispravă. Dar de ce spui că isprava e a noastră? Și de ce crezi că o să

mâncăm papară noi, cu toții? Tu l-ai spart. Tu ai să mâncăm papară, nu noi. Și încă, ce papară. Îmi vine să râd de pe acum.

Pif se întoarce spre cățel și spune foarte necăjit:

— Acuma vezi și tu, dragă Puf, dacă ai cu cine vorbi?

Eu sunt amărât și vai de capul meu. Și el se hlizește. Până când într-o zi, am să mă supăr.

Paf râde încă mai vesel. Se dă peste cap, înainte și înapoi. Ha-ha-ha! Pif a spart ghiveciul cu flori și tot el să supără. Pofțiți cu toții să râdem și să ne veselim de așa omuleț... Și dă-i înainte. Și dă-i înapoi. Și râzi. Până când paița cade ostenită, în nasul ei de ardei: Paf!

Puf, sprijinit în coadă, se uită și el tare indignat.

— Ai dreptate! Spune din ochi băiatul. Acest Paf nu știe ce e aceia supărare și necazul, pe capul omului. Începe să mă scoată și pe mine din sărite. Ia mai bine să-l înșfac puțin și să-l scutur oleacă.

Puf înșfacă paița de piept, cu dinții. Fuge cu ea în jurul camerei și o scutură zdravăn. Paf țipă din muzicuță. Dar nu se oprește din râs. Nu-l doare. Se gădilă.

După ce l-a scuturat bine, Puf îl pune jos. Dă din coadă, îl privește și-l întreabă.

— Ei, onorabile! Ți-a plăcut? Îți mai vine și acum să râzi?

— Ba bine că nu?

Paf râde, cum n-a mai râs niciodată. A întins o gură, că poate să se muște cu ea de urechi. Și ca să arate că nici nu-i pasă, mai face o duzină de tumbă la deal și la vale.

— Lasă-l încolo! spuse Pif cu lehamite. Din ale lui nu-l putem scoate. Atâta știe. Râde și face tumbă. Până când o da și el odată de nevoie și de necaz să spargă un ghiveci cu flori. Atunci să-l vedem.

Puf clatină din coadă, semn că e de aceeași părere.

Dar mi se pare că nu v-am spus ce fel de cățel e Puf. Dacă nu-l cunoașteți, nu puteți ști ce inimă bună are.

E un cățel alb și pufos, cu niște ochișori mici și negri, ca doi nasturi de pantof. Are o zgardită cu numele lui scris pe-o placă de alamă. O zgardită, să nu se piardă. Dar cum să se piardă, dacă el nu iese din casă decât din an în Paște?

Puf nu s-a jucat niciodată cu alți căței. El s-a trezit în camera lui Pif, la al treilea rând. Și acolo a rămas de când era mic. Nu cunoaște alți prieteni, decât pe Paf și pe Pif. De la fereastră se uită câteodată în stradă. Vede alți căței. Ba vede uneori și niște câini mari și fălcoși, cât niște uriași. Nu-i dă în gând să se dea jos și să se zbunguiască cu dânșii. Prietenii lui îi ajung. Așa e el, un prieten credincios, cu durere la necazurile altora.

Nu era ca Paf, să râdă când se întâmplă o nenorocire lui Pif.

Chiar acum e gata să arate cum înțelege să ajute pe om în nenorocire.

Îl atinge cu laba pe Pif.

— Tare te mai văd eu amărât, dragă Pif! Cam ghicesc eu ce te doare. Mi se pare că nu știi ce-ai să răspunzi, când te-or întreba cum s-a spart ghiveciul... Am nimerit bine?

— Lasă-mă Puf, nu-mi mai aduce aminte...

Cățelul se uită la prietenul lui, cu ochii mici și buni. Îl apasă cu laba pe genunchi. Clatină coada pufoasă și spune din ochi:

— Haide, Pif, nu mai fi mâhnit. Am eu o idee. Ce-ar fi, adică, să dai vina pe mine? Zici că m-am repezit cu botul și l-am spart. Cu mine socoteala e mai ușoară. Eu sunt un cățel prost și nimeni nu-și pune mintea cu mine...

Pif a ridicat capul și s-a luminat puțin. Într-adevăr, ar fi o idee bună.

Îl apucă pe Puf, de gât, înduioșat, și-l sărută pe bot:

— Vrei tu să spun asta, Puf? Vrei tu cu adevărat să suferi ocară în locul meu?

Puf dă din coadă, în semn de aprobare:

— Pentru un prieten, ce nu fac eu!

— Și dacă mănânci bătaie?

— Mă ascund sub pat...

— Și dacă te ajunge cu bățul până acolo?

— Țip și fac un scandal să se sperie toți vecinii...

— Și dacă te pune la post și nu-ți dă porția de mâncare?

— De asta n-am nicio grijă. Știu că ai să-mi aduci, pe ascuns, un oscior și o bucată din prăjitura ta.

Pif îl mai sărută odată. Cățelul îl linge dragăstos pe nas. Și băiatul se întoarce spre Paf, să-i dea o lecție:

— Ai văzut? Aceasta înseamnă adevărată prietenie. Nu ca tine. Să râzi și să te bucuri de nenorocirea altuia.

Paf râde cu gura până la urechi și cu canaful scufiei spânzurând pe nas.

— Ha-ha-ha! Auziți domnilor! Și spuneți dacă așa ceva ați mai văzut... Unul face isprava și altul să mănânce bătaia. Dați-vă deoparte, să mai fac câteva tumbe de veselie.

— Ești un măgar! spuse Pif, supărat.

Paf s-a oprit din tumbe. Duce o mână la pieptul lui cu pete țercate:

— Eu măgar? Ai noroc tu, de ce ai... Altfel, ți-aș spune cine cred eu că are să se prefacă, acuși-acuși, într-un măgăruș cu urechile mai mari decât el!...

— Ei spune! Poftim! Cine crezi tu că are să se prefacă într-un măgăruș?

Paf râde și se uită cu ochii lui de sticlă, în tavan. A cam sfeclit-o. Dar nu e el paița aceea să se dea în lături când e vorba să spună ce gândește. Se uită în tavan și nu spune chiar de-a dreptul. Spune așa, ca pentru alții:

— Ha-ha-ha! Să vă spun eu cum se prefacă omul în măgar... Eu cunosc unul, care nu mai are mult. Au și început să-i crească urechile. Omul se prefacă în măgar, atunci când mai întâi face el boroboațele și pe urmă lasă să cadă vina pe alții. Te-aș ruga, domnule Pif, să te uiți puțin în oglindă. Mi se pare că urechile ți-s acum mai lungi ca adineaori.

Paf a spus ce gândește el și a pornit iarăși să se de-a tumba, până ce-a căzut cu nasul de ardei în covor: Paf!

Pif, nu știe ce să creadă. Încă n-a mai pomenit așa obrăznicie. Întâi, i-a venit să-l ia pe Paf de scufie și să-l arunce cât colo, sub pat. Ca să se învețe minte dumnealui și să mai îndrăznească altădată. Auzi? Să-l facă pe el măgar!

Pe urmă, Pif și-a făcut socoteală că prietenul lui cu nas de ardei și cu zurgălău la scufie tot are puțină dreptate. Ba, ce puțină? Are chiar toată dreptatea, când te gândești bine.

Așa o învățe Paf întotdeauna. Crezi că glumește și că se strâmbă. Când colo, răsând și scâlâmbându-se, el spune omului adevărul, în față.

Și în ziua aceea Pif n-a dat vina pe prietenul lui, Puf. A mărturisit singur cum s-a întâmplat isprava cu ghiveciul de flori. Și bine a făcut. Se temea să nu-l pună la post de prăjitură. N-a fost nimic. A scăpat ieftin. S-a ales numai cu o ocară de care Paf râdea pe înfundate, cu nasul lui de ardei în pârânt, gata-gata să-i plesnească muzicuța.

*
* *

Au plecat ca trei crai de la răsărit

La începutul verii au venit în oraș bunicii lui Pif.

Amândoi îl iubesc din cale afară. Bunicuța poartă ochelari, are părul alb și întotdeauna are de lucrat ceva cu mâinile. Împletește, coase, răsuțește țigări pentru bunicuțul. Bunicuțul are o barbă albă, ca sfinții din icoane, niște ochi verzi ca acadelele și miroase întotdeauna a tutun.

Vin amândoi de la țară, de la moșie.

Pif n-a fost niciodată acolo.

Dar acum se duce. Așa a hotărât bunicuța. Din ziua întâi, când l-a văzut, a spus:

— Mie nu-mi prea place cum arată copilul acesta! Prea e alb și delicat la obraz. Prea îl țineți închis în casă. Ia

să mi-l lăsați mie și am să vi-l aduc la toamnă, negru ca un pui de țigan.

— Tu ce zici, Pif? Întrebă bunicul scoțând țigaretă din gură. Ți-ar plăcea ție să te faci negru ca un pui de țigan?

Pif n-a văzut în viața lui pui de țigan.

Se uită la prieteni, să-i întrebe, dacă n-au văzut ei cumva. Puf dă din coadă, în semn că nu; nu n-a văzut nici el până acum un pui de țigan. Paf, râde cu gura până la urechi. Nici el n-a văzut. Dar el crede că trebuie să fie foarte nostim un pui de țigan. Ceva, să te strâmbi de răs.

— Ei, ce spui Pifișor? îl întetește bunicuța cu întrebările. Mergi cu noi? Vrei să te joci în livadă? Să te dai în leagăn? Să te plimbi călare? Să mergi la scaldat?

Dacă e vorba de dat în leagăn, de plimbat călare și de scaldat, apoi atunci nici nu mai încape vorbă că merge. Dar nu-și poate lăsa prietenii. Spune cu îngrijorare:

— Merg... Dar numai dacă îi luăm cu noi pe Paf și pe Puf...

— Va să zică nu ne putem despărți de prieteni? Întrebă bunicuțul, zâmbind.

— Nu. Fără ei nu merg! rostește Pif cu hotărâre.

— Ți-am spus eu? clătină din cap bunicuța, întorcându-se spre bunicuț. Băiatul acesta are o inimă de aur! Păcat că trăiește prea singur în cucurigușul acesta de casă.

Pe urmă, bunicuța i-a dezmiardat creștetul și l-a încredințat, cu bunătate, că are să-i împlinească voia.

— Bine, dragă Pif! N-o să te despărțim de prietenii tăi. Numai să vedem dacă o să le placă...

— De asta, fii mata fără grijă, bunicuțo! Ce-mi place mie, le place și lor. De aceea nici nu ne despărțim niciodată.

— Măi-măi! se miră bunicuțul. Strașnică prietenie. Numai să vă țină mult.

— Bunicuțule! Eu nici când am să fiu bătrân ca mata și am să am barbă albă, tot n-am să mă despart de Puf și Paf. Am jurat...

Bunicul își privește nepoțelul cu înduioșare.

— Copile-copile!... Ce știi tu, copile?... spune într-un târziu, și face un semn cu mâna, împrăștiind fumul țigării.

— Ia lasă acum dumneata și nu mai strica inima băiatului, rostește bunicuța răsucindu-se în jilt. Mai bine te-ai duce și ți-ai căuta de treburi, că n-o să stăm mult în fumăraia și hărmălaia aceasta de oraș. Simt că n-aș putea trăi aici. Mă înăbuș.

Peste două zile au plecat. Au plecat cu automobilul.

Pif, Paf și Puf.

Pif stă pe genunchii bunicuțului.

Puf pe genunchii bunicuții.

Paf pe genunchii lui Pif.

Nici Pif, nici Paf, nici Puf n-au mai mers până acum cu automobilul.

Pif privește.

Puf strănută.

Paf râde cu gura până la urechi.

Și pe tustrei nu-i încape locul de bucurie.

Vântul vâjâie pe la urechile lui Pif, gădilă nările lui Puf, clatină zurgălăul de la scufia lui Paf.

Din când în când, trag cu coada ochiului la celălalt.

— Ce ziceți? face șiret cu ochiul Puf.

— Strașnic! Aprobă cu coada ochiului Pif. Mergem ca vântul și ca gândul.

— Eu de-acuma nu mă mai plimb decât cu automobilul! își asigură prietenii Paf.

Au trecut printr-o pădure, printr-un oraș, peste o apă, pe un pod.

Dacă lui Pif i-ar fi povestit cineva vreodată vreun basm, el ar crede că aleargă acum ca Făt-Frumos, fugărit de Zgrițuroaică, mama Zmeilor, cea urâtă și rea.

Iată și pădurea de aramă. Iată și lacul de argint. Cetatea cu ziduri de oțel. Podul de aur. Toate au rămas în urmă și Zmeoaica nu se mai vede din vârtejurile de praf.

Dar lui Pif nu i-a povestit nimeni, acolo, în oraș, nici un basm. De aceea n-a putut ști că pădurea a fost de aramă, lacul de argint, podul de aur și zidurile cetății de oțel.

El a văzut numai o pădure de stejar. Un târg cu prăvălii. Un lac unde se adapă boii. Un pod de lemn, care se clatină sub roți.

N-a auzit, niciodată, niciun basm. Lui i-a citit mămica numai întâmplările lui Robinson Crusoe. Și Pif nu se poate crede Robinson Crusoe.

El știe că Robinson a călătorit pe apă, până când furtuna a sfărâmat corabia și l-au aruncat valurile în insula lui. Pif călătorește pe uscat. Pe uscat nu s-arată rost de corăbii.

— Bunicuțo, la moșie la mata, nu ai cumva o mare cu corăbii?

— N-am, Pif! Marea e tocmai departe, la marginea țării. Dar ce-ți trebuie ție mare și corăbii?

— Vreau să fiu Robinson Crusoe! își mărturisește Pif ambiția lui.

— Pentru asta, avem noi un fel de baltă! spuse bunicuțul zâmbind. Pe baltă este un fel de barcă și un fel de insulă... Ajunge pentru un Robinson ca tine.

— Ia te rog, nu mai vâri în capul băiatului istorii de acestea! rosti bunicuța încruntată.

Bunicul privește departe, pe câmpuri, zâmbind unei amintiri. Poate și el, când a fost copil, a voit să fie Robinson Crusoe și să ajungă pe-o insulă pustie.

Pif gândește la dânsul.

Însă altfel, și altceva gândește.

Va să zică este un lac și o insulă? Atunci are să fie mai bine chiar decât își închipuia el. Cine poate să-l oprească să naufragieze, ca Robinson? Are să se plimbe în insulă, în haine de piele cusute cu sfoară și cu o umbrelă mare cât un cort. Are să crească pui de capre și are să vâneze păsări. Puf are să-i păzească noaptea coliba. Iar Paf are să fie, când papagalul din pozele cărții cu întâmplările